

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀναγνώσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἔτησίαν δρ. 8.—	Ἔτησίαν φρ. 20. 10.—
Ἐξάμηνος 4,50	Ἐξάμηνος 5,50
Τριμήνη 2,50	Τριμήνη 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ.
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 35

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαγβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος

Ἐν Ἀθήναις, 26 Μαρτίου 1916

Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 17

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Ὁ Ἑρρίκος ἀκούει νὰ λέγουν τριγύρω του :

— Τὸ ρεβόλβερ ἦταν γεμάτο !

Ὁ διευθυντὴς σηκώνει ἀπὸ χάμω τὸ ὄπλο καὶ τὸ ἐξετάζει. Ἄλλοι φωνάζουν :

— Ἕνα γιαντρί... γρήγορα ἕνα γιαντρί ! ... πεθαίνει !

Ἕνας, δύο, τρεῖς γιαντρί, ἀπὸ τὸ ἀκροατήριον, ἀνεβαίνουν εἰς τὴν σκηνήν, ἐνῶ παραμερίζουν ὅλοι μπροστὰ τους. Κι' ὁ Ἑρρίκος τοὺς βλέπει νὰ σκύβουν ἐπάνω εἰς τὸ ἀναίσθητον σῶμα τοῦ Καντινιῶ καὶ νὰ σχίζουν τὸ ράστο ποῦ φορεῖ. Ὁ ἕνας κολλᾷ ταῦτί του εἰς τὴν στήθος τοῦ πληγωμένου.

— Σοβαρό ! λέγει κουνῶν τὸ κεφάλι του. Πρέπει νὰ μεταφερθῇ εἰς τὸ νοσοκομεῖον.

Ἡ λέξις «νοσοκομεῖον» παγώνει τὸν μικρὸν Ἑρρίκον ποῦ θέλει νὰ ἐπέμβῃ ἄλλὰ ἐκείνη τὴν στιγμὴ κάποιος τὸν τραβᾷ σιγὰ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τοῦ ψιθυρίζει :

— Ἕλα μαζί μου, μικρέ, εἶμαι ἀστυ-

νόμος καὶ θέλω κάτι νὰ σ' ἐρωτήσω..

Ὁ μικρὸς θέλει νάντισταθῇ, φωνάζει : ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ εἶδῃ τὸν φίλον του ἑαυτὴ τὴν κατάστασι, ἀλλὰ ὁ ἀστυνόμος τὸν ἡσυχάζει :

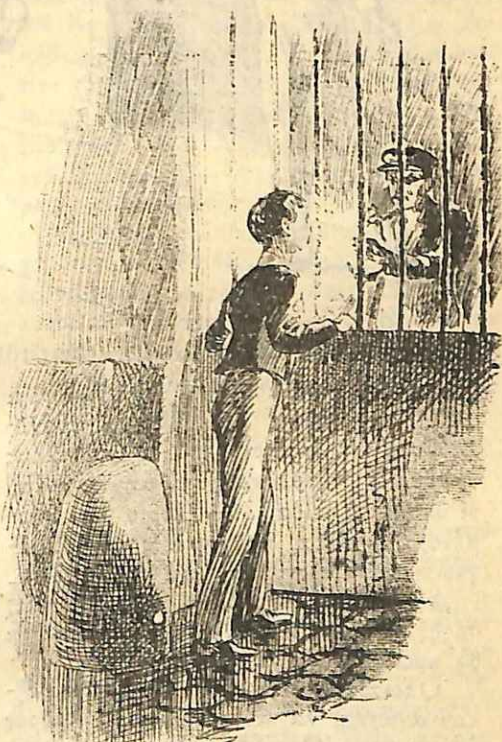
— Ἐννοια σου, παιδί μου, τοῦ λέγει, καὶ ὁ κ. Καντινιῶ εἶνε εἰς τὰ χέρια τοῦ κ. Βεμπέργκ, τοῦ πρώτου μας χειρουργοῦ. Σοῦ ἐγγυῶμαι ὅτι θὰ κάμῃ γι' αὐτὸν ὅ,τι εἶνε δυνατόν νὰ γίνῃ. Ἕλα τώρα μαζί μου, γιὰτὶ πρέπει νὰ σάνακρίνω, καὶ σὲ λίγο θὰ εἶσαι ἐλευθερὸς νὰ ἐπιστρέψῃς.

Ἦστερ' ἀπὸ λίγες στιγμῆς, ὁ μικρὸς ἡθοποιὸς εὐρίσκετο εἰς τὸ γραφεῖον τῆς διευθύνσεως, μετὰ τὸν διευθυντὴν τοῦ θεάτρου, τὸν ἀστυνόμον, τὸν φροντιστὴ τῆς σκηνῆς καὶ ἄλλα πρόσωπα, ποῦ μόλις τὰ κύτταξε.

— Σὰς παρακαλῶ πολὺ, ἐτραυλίζε μετὰ τὰ δάκρυα στὰ μάτια, ἀρίστε με νὰ γυρίσω εἰς τὸ δάσκαλό μου... Ἰσως αὐτὴ τὴ στιγμὴ πεθαίνει... Ἀ, τί φοβερό !... Μὰ τί συνέβη λοιπόν ;

— Αὐτὸ ἀκριβῶς θέλομε νὰ μάθωμε, ἀποκρίθηκε ὁ ἀστυνόμος, ποῦ ἔγραψε εἰς τὸ σημειωματάρι τοῦ.

Κι' ἀμέσως ἄρχισε μιὰ τακτικὴ ἀ-

«Νὰ μὴ μέσα, γρήγορα !» (Σελ. 134, στ. 6'.)

νάκρισι. Ὁ μικρὸς Σομῶ ὑποχρεώθηκε νὰ πῇ τὸ νομὸν τοῦ, τὴν ἡλικίαν τοῦ, τὸ ξενοδοχεῖον ὅπου κατοικοῦσε ἔπειτα τὸν ρώτησαν :

— Ἦξευρες, ὅτι τὸ ρεβόλβερ ἦταν γεμάτο ;

— Ἐγώ ; ἐρώναξε καὶ πῶς νὰ τὸ ξέρω ; ἀπὸ ποῦ θὰ τὸ καταλάβαινα ;

Ὁ ἀστυνόμος ἐκύτταξε τὸν διευθυντὴ.

— Φαίνεται, εἶπε, ὅτι τὸ παιδί αὐτὸ εἶνε ὁλωσδιόλου ἀγένητον μετὰ τὴν ὑπόθεσιν.

Ἐπειτα γύρισε στὸν Ἑρρίκον καὶ τοῦ εἶπε :

— Μικρέ μου, μπορεῖς νὰ πηγαίνῃς...

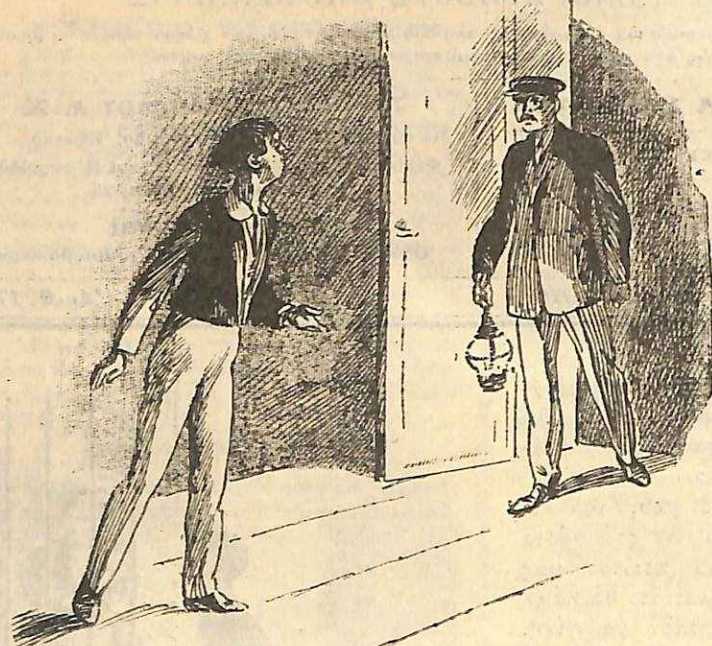
Σὲ εἰδοποιῶ ὅμως, ὅτι εἶσαι εἰς τὴν διάθεσιν τῆς δικαιοσύνης. Δὲν μπορεῖς νὰ φύγῃς ἀπ' αὐτὴ τὴν πόλιν, ἂν δὲν σοῦ δώσωμε τὴν ἄδεια. Μὰς χρειάζεται γιὰ τὴν ἀνάκρισιν.

Μόλις ἀκουσέ αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ Ἑρρίκος ἔτρεξε νὰ φύγῃ. Χωρὶς νὰλλάξῃ, χω-

«Στὴ σκοτεινὴ νύκτα, ξεκίνησε γιὰ τὸ Νοσοκομεῖον...» (Σελ. 134, στ. 1'.)

ρίς να πλυθῇ, ἔτσι, ὅπως εἶχε βγῆ στὴ σκηνή, μὲ τὸ μικρὸ του σμῆκιν, ξεσκου-
φωτος, βγήκε εἰς τὸ δρόμο καί, μ' ὅλο τὸ
κρῦο ποῦ ἔκανε καὶ τὴ βροχὴ ποῦ ἔπε-
νε στὴ σκοτεινὴ νύκτα, ξεκίνησε γιὰ τὸ

«Νά, εἶδα τὸ γιατρό...» (Σελ. 134, στ. γ').

Νοσοκομεῖο, ποῦ τοῦ εἶχε πῆ ἡ θυρωρὸς.
Ὁ αστυνόμος, στὸ θέατρο, ἔξακο-
λούθησε τὴν ἀνάκρισίν του. Κ' ἐπιτέλους
ἔμαθε, ὅτι τὸ μεσημέρι οἱ μηχανικοὶ κ'
οἱ ὑπηρετὰ εἶδαν ἕναν κύριο καλοντυ-
μένο, μὲ γένεια, ποῦ κανεὶς δὲν τὸν ἐ-
γνώριζε, νὰ τριγυρίζῃ εἰς τὰ παρασκήνια.
Αὐτὸ τὸ μυστηριώδες πρόσωπο καί-
θ' ἤξευρε βέβαια... Κ' ἡ ἀνάκρισις τώρα
θ' ἀποπειράσθαι νὰ τὸ ἀνακαλύψῃ.

Ὁπωσδήποτε, ὁ μικρὸς Ἑρρίκος ἦ-
ταν ἀνάγκη νὰ μείνῃ μερικὲς ἡμέρες
ἀκόμη εἰς τὴν Ὀσάνδην. Ἀμα τὸ ἄκουσε
αὐτὸ ὁ διατάρχης, εἶπε εἰς τὸν διευθυντὴ
τῆς σκηνῆς:

— Καλὰ ἐπέμενα ἐγὼ νὰ μάθουν τὰ
μέρη τους οἱ ἀναπληρωματικοί. Νὰ ποῦ
ὁ θιαστὸς μας ξεχαρβάλωθηκε. Πᾶει ὁ
Καντινιὼ, πᾶει ὁ μικρὸς Δαλλινύ. Κι'
ὅμως μᾶς περιμένουν αὔριο εἰς τὴν Σεβε-
νίγλη νὰ δώσωμε παράστασι.

— Τὸν Καντινιὼ, ἀποκρίθηκε ὁ δι-
ευθυντὴς τῆς σκηνῆς, θὰ τὸν ἀναπλη-
ρώσῃ ὁ Φραγκέ. Γιὰ τὸν μικρὸν Δα-
λλινύ ὅμως δὲν ὑπάρχει ἀναπληρωτής.

— Μπᾶ! θὰ καίξῃ τὸ μέρος του ἡ
Ζοζέττα. Μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀγορὴ δεκαεσ-
σάρων ἐτῶν.

— Μπορεῖ βέβαια... ἀλλὰ ποῦ δὲν
ξέρει τὸν ρόλο;...

— Θὰ τὸν μάθῃ.

— Ὡς αὔριο; ἀδύνατε!

— Μὴ λές τέτοια λέξι! ἐφώναζεν ὁ
θιασάρχης γιὰ τοὺς ἡθοποιούς, τίποτε
δὲν εἶνε ἀδύνατον!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Μία φοβερὴ νύκτα.

Τὸ Δημητικὸ Νοσοκομεῖο, ὅπου εἶχαν
μεταφέρῃ τὸν Καντινιὼ, ἀπεῖχε δυὸ τού-
λάχιστον χιλιόμετρα ἀπὸ τὸ θέατρο. Ὁ

Ἑρρίκος ἔκαμε ὅλη
αὐτὴ τὴν ἀπόστασι,
τρέχων μὲς εἰς τὴν βρο-
χῇ, καὶ κτύπησε μὲ ἀ-
γωνία τὸ κουδούνι τῆς
μεγάλης καγγελοπόρ-
τας.

— Ἐνας γέρος θυρω-
ρὸς, μ' ἕνα φανάρι εἰς τὸ
χέρι, παρουσιάσθηκε
πίσω ἀπὸ τὰ καγγεῖλα,
ἀλλὰ δὲν ἄνοιξε τὴν
πόρτα.

— Τί θέλεις; ρώ-
τησε ἀπότομα.

— Νά μ' ἐλθῇ μέσα...
γρήγορα, γρήγορα!...
Δὲν ἔφεραν ἀπὸ ἐδῶ
ἕναν πληγωμένο, ἀπὸ
τὸ θέατρο; Πῶς εἶνε;

— Τ' εἶν' αὐτά; ἀ-
ποκρίθηκε ὁ ἄγριος θυ-
ρωρὸς. Νομίζεις πῶς
μαίνουν ὅς ἕνα νοσο-
κομεῖο, ὅπως ἔνα

χάνι;... Εἶνε δυὸ ὥρες ἀπὸ τὰ μεσά-
νυχτα, εἰσαι μουσικίδι, πῆγαινε εἰς τὸ σπίτι
σου νὰ κοιμηθῇς. Κ' ἔλα αὔριο τὴν ὥρα
ποῦ δεχόμεθα, νὰ μάθῃς.

Πῶς; ἔτσι θὰ τὸν ἀφίαναν νὰ φύγῃ,
ἐνῶ μέσα, ἐκείνη τὴν ὥρα, ὁ ἀγαπημέ-
νος τοῦ Καντινιὼ μπορεῖ νὰ ξεφυγῇ;
Ἀδύνατον! Αὐτὸ ἦταν σκληρὸ, ἀπάν-
θρωπο, ἀχαρκτηριστό!...

Τί νὰ κάμῃ;

Τότε θυμώθηκε, ὅτι εἰς τὴν τσέπη του
εὕρισκετο ἕνα χρυσὸ εἰκοσάγρακον, ποῦ

τοῦ τὸ εἶχε δώσῃ ὁ Καντινιὼ ἀπέναντι
τοῦ πρώτου μισθοῦ του.

Τὸ ἔβγαλε καὶ τὸ ἔδωσε ἀπὸ τὰ κατ-
γέλα εἰς τὸν Κέρβερο.

— Νά, τοῦ εἶπε, πάρε αὐτὸ κ' ἀ-
νοιξέ μου... Κάποιος θάγρυπνῇ ἀκόμη
εἰς τὸ Νοσοκομεῖο, γιὰ νὰ τὸν ρωτήσω...

Τὸ χρυσάκι ἐμάλαξε τὸν σκληρόκαρδον
θυρωρὸν.

— Ἐ, μὰ βέβαια, εἶπε, πάντα ἀ-
γρυπνεῖ ἕνας γιατρός καὶ οἱ νοσοκόμοι.

— Ὁδήγησέ με λοιπὸν εἰς τὸν γιατρό.

Ὁ θυρωρὸς σκέθηκε λίγον κ' εἶπετα
εἰς:

— Καλὰ περιμένε με δῶ μὴ στιγμὴ
καὶ θὰ ἰδῶ τί μπορεῖ νὰ γίνῃ γιὰ σένα.

Συγχρόνως μισάνοιξε τὴν καγγελο-
πόρτα καὶ ὁ Ἑρρίκος μπῆκε εἰς ἕνα εὐ-
ρύχωρο δωμάτιο μ' ἀνεστρόχους τοί-
χους, μ' ἕνα τραπέζι καὶ μὲ λίγα ψά-
δινα καθίσματα. Ἦταν τὸ θυρωρεῖο.
Περίμενε κατ' ἐξῆς ὡς ἐκείνη ὥρα, μὲ ἀ-
νηχητὰ ποῦ ὀλοένα μεγάλωνε. Ἐπιτέ-
λους ὁ θυρωρὸς, ποῦ εἶχε ἀνεβῆ εἰς τὸ κα-
τάστημα, ξαναβάρυνε εἰς τὴν αὐλή, περ-
πατῶν μ' ὅλην τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν
ἀπάθειαν.

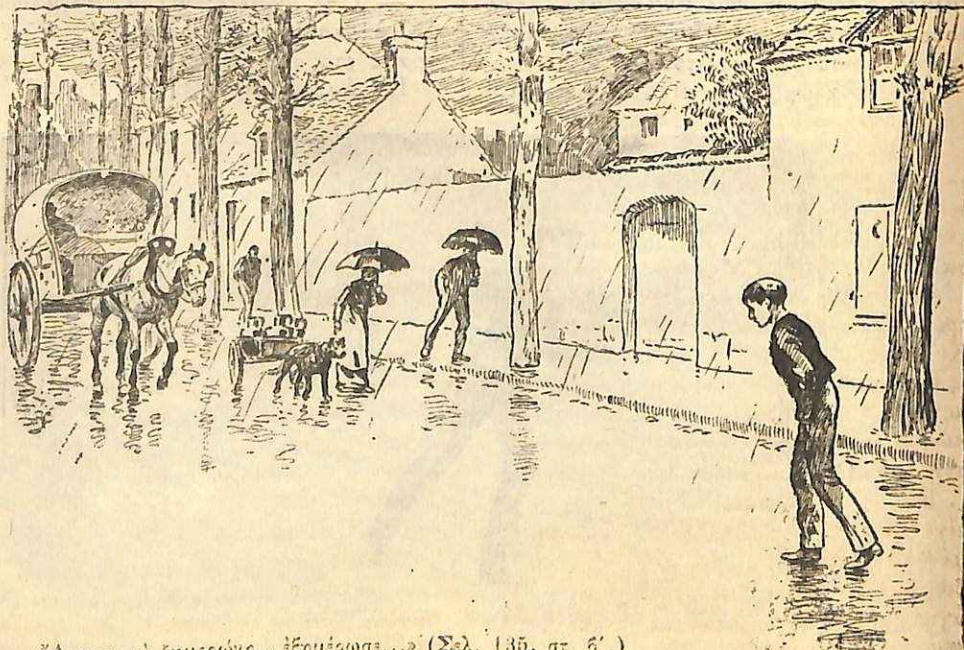
— Ἐλα λοιπὸν! τοῦ φώναξε μόλις
τὸν εἶδε ὁ Ἑρρίκος. Κουνήσου! τί ἐ-
καμες;

— Νά, εἶδα τὸν γιατρό, ἀποκρίθηκε
ὁ θυρωρὸς. Καί μοῦ εἶπε νὰ σοῦ πῶ,
ὅτι ὁ θεατρίνος εἶνε πάντα στὴν ἰδίαν
κατάστασι, δηλαδή βαρεῖα, γιατί ἔχει
καὶ τοὺς δυὸ πνεύμονας τρυπημένους ἀπὸ
τὴν σφαῖρα. Τὸ αἷμα ὅμως σταμάτησε κ'
ὁ πυρετὸς δὲν εἶνε τόσο δυνατός.

— Τότε νὰ πάω νὰ τὸν δῶ! εἶπε ὁ
Ἑρρίκος.

Κ' ἔκαμε νὰ τρέξῃ. Ἀλλὰ ὁ γέρος
τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ μανίκι.

— Στάσου, τοῦ φώναξε, ποῦ πᾶς;

«Ἀρχισε νὰ ξημερώνῃ... ξημέρωσε...» (Σελ. 135, στ. δ').

Θέλεις νὰ μᾶς διώξουν καὶ τοὺς δυὸ,
καὶ τὸν γιατρό καὶ μένα;... Ἐπειτα,
εἶνε κίνδυνος καὶ γιὰ τὸν φίλο σου. Τώ-
ρα θέλει ἀνάπαυσι καὶ ἡσυχία. Μὴ
συγκλίνῃς μπορεῖ νὰ τὸν τελειώσῃ. Τὸ
καλὸ λοιπὸν ποῦ σοῦ θέλω, πῆγαινε
τώρα εἰς τοὺς γονεῖς σου, ποῦ θάνησυχούν,
κ' ἔλα αὔριο εἰς τὴν δέκα. Ἀν καὶ δὲν
εἶνε ἡμέρα ἐπισκέψεων, θὰ κάμωμε
τρόπον νὰ ἰδῇς τὸ φίλον σου.

Ὁ Ἑρρίκος ἐνόησε ὅτι ἦταν πε-
ριττὸ νὰ ἐπιμείνῃ.

— Καλὰ, εἶπε αὔριο θὰ ξανέλθω.
Καὶ βγήκε πάλι εἰς τὸ δρόμο, ἐνῶ ἡ
βαρεῖα καγγελοπόρτα βροντοῦσε ἀπὸ
πίσω του καὶ τὸ φανάρι ἐκρύβετο εἰς τὸ
θυρωρεῖο.

Τί νὰ κάμῃ τώρα;... Νὰ γυρίσῃ πίσω
εἰς τὸ ξενοδοχεῖο; Τὰ πόδια του δὲν βα-
στοῦσαν γι' ἄλλα δυὸ χιλιόμετρα. Ἐ-
πειτα, μὴ ἀκατανίκητη δύναμις τὸν κρα-
τοῦσε κοντὰ εἰς ἐκείνους τοὺς τοίχους.
Τοῦ ἐφαίνετο, ὅτι ὅσο ἔδλεπε τὰ φωτι-
σμένα παράθυρα τοῦ Νοσοκομεῖου, ἦ-
ταν κοντὰ εἰς τὸν Καντινιὼ, ὅτι δὲν τὸν
ἐγκατέλειπε...

Ἐνα ρολόγι ἀπὸ τὴν γειτονικὴ ἐκ-
κλησίαν, ἐκτύπησε τρεῖς. Ἐπτά ὥρες
ἔπρεπε νὰ περιμείνῃ ἀκόμη, γιὰ νὰ ἰδῇ
τὸν φίλον του ἢ γιὰ νὰ μάθῃ πῶς εἶνε...

Ἀρχισε νὰ περπατῇ εἰς τὸ πεζοδρόμιο
σὺν σκοπῇ, ἐκατὸ βήματα μπροστά,
ἐκατὸ βήματα πίσω. Ἀλλὰ ἔκανε κρῦο.
Τὰ φορέματά του ἦταν μούσκεμα ἀπὸ
τὴν βροχῇ, ὁ ἀέρας ποῦ φουσοῦσε τώρα,
τοῦ ἐπάγωνε ὅλο τὸ σῶμα, καὶ μόνον τὸ
κεφάλι του ἐκαίγε καὶ τὰ μηνίγκια του
κτυποῦσαν, σὰ νὰ εἶχε πυρετό.

Τί φοβερὴ νύκτα! Πόσα ὀλιβερά
πράγματα ἐσυλλογίζετο, ἐνῶ ἔξακο-
λουθοῦσε νὰ βηματίζῃ σὰ σκοπὸς!...

Καὶ πρῶτα-πρῶτα τὴν δίκην τοῦ Σο-
μῷ, ποῦ θὰ ἐγένετο γρήγορα, καθὼς
τοῦ ἔγραψε ἡ μητέρα του. Δὲν ἔπρεπε
νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν ἀποκατάστασι τοῦ
δυστυχισμένου τοῦ πατέρα;

Ἐπειτα τὸν Ρουσόκη, ποῦ τὸν ἔ-
βλεπε μπροστά του, μὲ τὰ ψεύτικα γέ-
νεια καὶ τὰ χρυσὰ γυαλιά... Ἦταν ἀ-
λήθεια ὁ Ἀγκλᾶς, ὁ γαμπρὸς του; Τώ-
ρα πᾶ δὲν ἤξευρε οὔτε αὐτός...

Καὶ τέλος τὸ δυστύχημα τοῦ θεά-
τρου, τὸν τραυματισμὸ τοῦ Καντινιὼ.
Κι' αὐτὸν ἐπίσης τὸν ἔβλεπε χλωμό,
εἰς ἕνα κρεβάτι νοσοκομεῖου, μὲ μὴν
μεγάλῃ κόκκινῃ κηλίδᾳ εἰς τὸ στήθος, ὅ-
πως τὸν εἶχε ἰδῇ προηγουμένως πετμένο
στὴ σκηνή...

Καὶ νὰ συλλογίζετο ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος
εἶχε τραβήξῃ τὴ σκανδάλῃ τοῦ καταρα-
μένου ἐκείνου ρεβόλβερ, ὅτι αὐτὸς ὁ ἴ-
διος, μὲ τὸ χέρι του, εἶχε πληγώσῃ τὸν
ἀγαπημένο του δάσκαλον, τὸν προστάτη
του, τὸν εὐεργέτη του, ποῦ ἴσως τώρα

ὁλ' πέθαινε. Τί συμφορά!... Τί κρίμα!...

Ἀλλὰ πῶς τὸ πιστόν βρέθηκε γε-
μᾶτο; γιατί;...

Ἐνῶ τὸ δυστυχισμένο παιδί ἐσυλλο-
γίζετο αὐτά, ὁ ἀέρας ἔπεσε καὶ ἡ βροχὴ
ἔπαυσε λιγάκι. Ἀρχισε νὰ ξημερώνῃ...
ξημέρωσε.

Ὁ δρόμος ἀπλώνετο ἐμπρὸς τοῦ μα-
κρὸς καὶ ἔρημος. Οὔτε μὴ ἀκτίνα ἡ-
λιου. Παντοῦ ὕγρασία καὶ μεγάλα σύν-
νεφα μαύρα. Ἦταν μὴ ἡμέρα μελαγ-
χολικῇ, πένθιμῃ, σὰν τῆς σκέψεις τοῦ
παιδιοῦ...

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ'ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΓΑΛΜΑΤΑ

Ἀγαπητοί μου,

HN 25 Μαρτίου,
οἱ μαθηταὶ τῶν
Σχολείων συνή-
θως, στεφανώνουν
τάγματα τῶν
Ἡρώων καὶ τῶν
Μαρτύρων. Πη-
γαίνουν πρῶτα
εἰς τὸ Πανεπιστή-
μιον, εἰς τὰ προπύ-
λαια, ὅπου, καθὼς ξέρετε, ὑπάρχουν
στημένα τὰγάλματα τοῦ Ρήγα Φεραίου
καὶ τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ Ε'.

Ἀπὸ ἐκεῖ, —κι' αὐτὸ ὄχι τακτικᾶς,—
πηγαίνουν εἰς τὸ Πολύγωνον, γιὰ νὰ στε-
φανώσουν τὴν ἀναμνηστικὴν στήλην τοῦ
ἱεροῦ Λόγου, ποῦ ἐδῶ καὶ κάμποσα
χρόνια μεταφέρθηκε καὶ ἀπὸ τὸ πα-
λὸν ἄλσος τῶν Ἱερολοχιτῶν, ὅπου
σήμερα ὑπάρχει τὸ κτίριον τῆς Ἐθνι-
κῆς Βιβλιοθήκης καὶ ὁ κήπος τῆς. Ἐνα
στεφάνι ἀκόμη γιὰ τὸν ἐπιπορευθέντα
τοῦ Κολοκοτρώνη, εἰς τὴν μικρὴν ἐκείνην
πλατεῖαν, πίσω ἀπ' τὴν Βουλὴν, —καὶ αὐ-
τὸ εἶνε ὅλον... Στὰς Ἀθήνας δὲν ὑπάρ-
χει ἄλλο μνημεῖον, δὲν ὑπάρχει ἄλλο ἄ-
γαλμα, ἄλλη προτομή, ἄλλη στήλη,
ποῦ νὰ μᾶς θυμίσῃ τὸ Μεγάλον Εἰκοσιέ-
να. Ἐκτὸς ἂν προσθέσωμε εἰς ἐκείνα
ποῦ ἀναέραμε παραπάνω, τὸν Κοραῖ
ποῦ τὸ προετοίμασε μὲ τὰ σπᾶ του
συγγράμματα, —κι' αὐτὸς καὶ θά εἴται
ἐπίσης ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιον,—
καὶ τὸν ποιητὴν Βύρωνα, τὸν Φιλέλληνα,
ποῦ πέθανε εἰς τὸ Μεσολόγγιον γιὰ τὴν
Ἑλληνικὴν ἐλευθερίαν, καὶ ποῦ τὸ ἄγαλ-
μά του, ἔργο Γάλλου καλλιτέχνη, τοῦ
ὀνομαστοῦ Φαλγκιέρ, ὑπάρχει εἰς τὸν κή-
πον τοῦ Ζαπτείου. Αὐτὸ ὅμως στεφανώ-
νεται ὀλοένα, διαρκῶς, γιατί, καθὼς ξέ-
ρετε, παριστάνει τὴν Ἑλλάδα μ' ἕνα
στεφάνι, ποῦ τὸ προστέρεται εἰς τὸ μέγαλον
τῆς Φίλο.

Δὲν σὰς φαίνεται πῶς εἶνε μὴ μὴ πολὺ
σπουδαῖα ἐλλείψεις γιὰ τὴν πρωτεύουσάν
μας, τὴν πρωτεύουσαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ,
νὰ μὴν ἔχῃ ἰδρυτὴν ἀκόμη μνημεῖον εἰς
ὅλους τοὺς μεγάλους ἄνδρας τῆς νέας
τῆς ἱστορίας; Δὲν νομίζετε, ὅτι σὲ
κάθε τῆς κήπου, σὲ κάθε τῆς πλατεῖας,
σὲ κάθε τῆς περιπάτου, ἔπρεπε νὰ ὑπάρ-
χῃ λίγον μάρμαρον ἢ λίγος χαλκός, ποῦ
ἀναπαριστάνῃ καὶ νὰ διακρινῇ τὴν
μορφήν ἐνὸς ἥρωος, ἢ μάρτυρος, ἢ πολι-
τικοῦ ἢ καὶ ψάλτου τῆς Ἐπαναστάσεως.
—ἐδῶ τοῦ Κανάρη, ἐκεῖ τοῦ Μιαούλη,
παρακάτω τοῦ Καραϊσκάκη, τοῦ Μπό-
τσαρη, τοῦ Γρίβα, τοῦ Διάκου, τοῦ Νι-
κηταροῦ, τοῦ Κωλέττη, τοῦ Μαυροκορ-
δάτου, τοῦ Ἀνδρούτσου, τοῦ Σολωμοῦ,
τοῦ Καποδίστρια, τοῦ Σούτσου;... Ἀ-
λήθεια, πολλῶν ἀπ' αὐτοὺς τὰγάλματα
εἶνε στημένα εἰς τῆς ἰδιαιτέρας πατρίδας
τοὺς ἢ εἰς τοὺς τόπους ὅπου ἔδρασαν κ' ἐδο-
ξάσθησαν. Τοῦ Ἀνδρούτσου εἰς τὴν Γραβιά,
τοῦ Διάκου εἰς τὴν Ἀλαμάναν, τοῦ Σολω-
μοῦ εἰς τὴν Ζάκυνθον, κτλ. Ἐπρεπε ὅμως
νὰ ὑπάρχουν καὶ στὰς Ἀθήνας, ποῦ εἶνε
τὸ κέντρο τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Κι' αὐτοὶ
οἱ νεώτεροι, κι' ἄλλοι ἀκέρη, πῶς πα-
λαιὸι ἐθνικοὶ ἥρωες, ὅπως ὁ Κωνσταν-
τῖνος ὁ Παλαιολόγος.

Πολλὲς φορὲς εἰκόνηκε ἡ ἰδέαν νὰ γίνῃ
ἕνα Πολυάνδριον, ἕνα Πάνθειον. Εἶπαν
μάλιστα νὰ χρησιμοποιοῦσιν γι' αὐτὸ
τὸν Λυκαβηττό. Ἀλλὰ ὡς τώρα ἡ ὥραία
ἰδέαν δὲν ἐπραγματοποιήθη. Οὔτε ὑπερ'
ἀπὸ τῆς νίκης τοῦ 1912 καὶ 1913, ποῦ
ἀναπτέρωσαν τὸ θάρρος, ἀναξωγογόνησαν
τὴν ἐθνικὴν ὑπερηφάνειαν κ' ἔδωσαν τὴν
ὁρεξί γιὰ νὰ γίνουν βέβαια πολλὰ. Φαί-
νεται, ὅτι πολὺ γρήγορα ἤλθε ὁ και-
νούργιος πόλεμος, ἡ καινούργια αὐτὴ
ἀναστροφὴ τῶν πάντων, καὶ τὰ εἰρηνι-
κὰ σχέδια ἐμείναν σχέδια. Ἀλλ' ὡς ἐλ-
πίσωμε, ὅτι ἄμα ἡσυχάσουν τὰ πράγ-
ματα, οἱ Ἀθηναῖοι θὰ ξαναθυμηθῶν
αὐτὸ τὸ καθήκον ποῦ ἔχουν, —νὰ ἐτοι-
μῶν τὴν πόλιν τοὺς μὲ τῆς μεγάλης ἱστο-
ρικῆς μορφῆς, —καὶ θὰ βάλουν τὰ δυ-
νατά τους γιὰ νὰ τὸ ἐκπληρώσων.

Καὶ τὴν πῶς μικρὴν εὐρωπαϊκὴν πρω-
τεύουσάν νὰ ἐπισκεφθῇτε, ὅλ' τὴν εὐρετε
γεμάτην ἀπὸ τέτοια ἐνδοξα μνημεῖα. Ἡ
δική μας, σχετικῶς ἔχει τόσο λίγα, ὥστε
πολλὲς φορὲς οἱ ξένοι μᾶς ρωτοῦν μὲ
εἰρωνείαν, ἂν μᾶς ἀρκοῦν τὰρχαῖα ἐρεί-
πια. Βέβαια κι' αὐτὰ εἶνε ἐνδοξα μνη-
μεῖα μὴς μεγάλης ἐλληνικῆς ἱστορίας.
Ἡ Ἑλλάς ὅμως ἔχει κι' ἄλλη μεγάλη
ἱστορία, τὴ νεώτερή της. Κ' ἡ πρω-
τεύουσά της ἔπρεπε νὰ τὴν θυμίσῃ σὲ
κάθε βήμα. Καὶ γιὰ τοὺς ξένους, καὶ
γιὰ τοὺς ἰδίους τοὺς Ἑλληνας, ποῦ
ἀπὸ τὰ πέρατα τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἔρχον-
ται ἐδῶ γιὰ νὰ προσκυνήσων.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια).

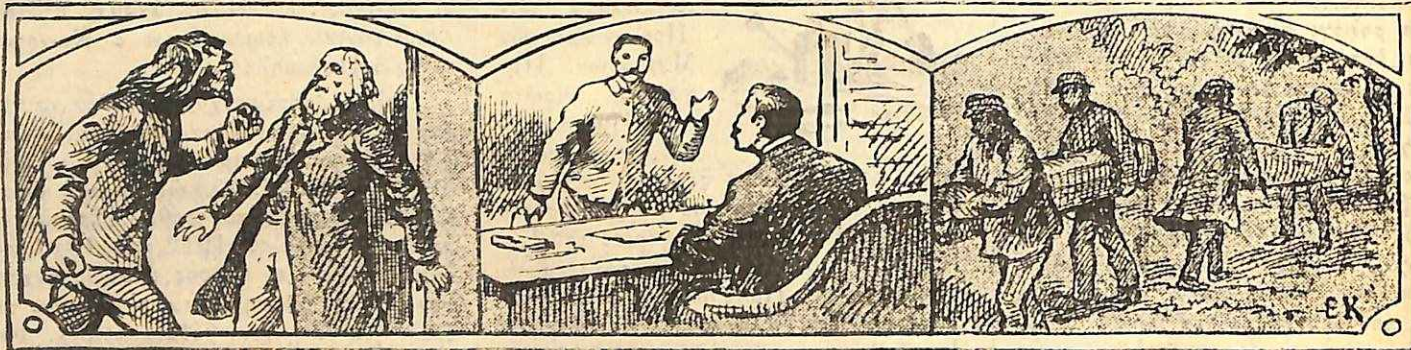
— Έκεῖνος ὁ καταραμένος ὁ χειρομάντης μοῦ τοὺς ἀπέλπισε καὶ τοὺς ἔκαμε ν' αὐτοκτονήσουν, ἐψιθύρουν ὁ Σίμων.

— Ήταν, βλέπεις, ἀνάγκη νὰ τὸν μπάσης μέσα! ἀπεκρίθη ὁ Ράλφ, κυττάζων περιφρονητικῶς τὸν σύντροφόν του. Ὁραῖα τὰ κατάρτες, μὰ τὴν ἀλήθεια! Κι' ἂν νομίζεις, ἐπὶ τὸ γάμος σου...

— Σκατρός! τὸν διέκοψεν ὁ Σκυλοκέφαλος. Ὅ,τι ἔγεινε ἔγεινε. Δὲν ἐπιτρέπω σὲ κανένα νὰ σχολιάζῃ τῆς πράξεις μου.

— Τῆς «γκάρες μου» νὰ λές καλύτερα...

— Πάψε λοιπόν, παληόγλωσσα! ἐφώναξεν ὁ ἀρχιληστής, κ' ἐφώρμησε κατὰ τοῦ Ράλφ, ὁ ὁποῖος μάλιστα ἐπρόσθασε νὰ παραμερίσῃ καὶ νὰ τραπῇ εἰς φυγὴν, ἀφίνων τὸν Στενοκέφαλον νὰ ξεθυμάνῃ με τοὺς ἄλλους.

— Ποῦ νὰ φαντασθῶ ποτέ, ἄρχισε νὰ τοὺς λέγῃ, ὅτι οἱ αἰχμαλῶτες μας θὰ προτιμοῦσαν αὐτό... Ἀλήθεια ὅμως, ποῦ τὸ βρῆκαν τὸ δηλητήριο; ποῖος τοὺς τὸ ἐπρομήθευσε;

— Διάβολε! ἤκουσθη μακρόθεν ἡ εἰρωνική φωνὴ τοῦ γέρω-Ράλφ καὶ πρὸς ἄλλος ἤθελες νὰ τοὺς τὸ προμηθεύσῃ; Ὁ χειρομάντης σου... Καλὰ σοὺ τὴν ἐφτείασε αὐτὸς ὁ Σκῶτος, ποῦ ἔκαμες τὴν κουταμάρα νὰ τὸν μπάσης ἐδῶ μέσα!

Ὁ Σκυλοκέφαλος ἐσφίξε τοὺς γρόνθους με λύσαν. Ἀνεγνώριζεν, ὅτι ὁ Ράλφ εἶχε δίκην. Ἐκεῖνος ὁ ἀπόμαχος, μετὰ τὸ «γουρουνί», εἶχε φέρῃ τὸ δηλητήριο εἰς τοὺς δύο αἰχμαλῶτες.

— Τότε λοιπόν, ἐψιθύρουν, ἦσαν συνεννοημένοι-μαζί τους; Αὐτὸ θὰ τὸ μάθω ἀμέσως!... Ἀν ἦταν συνέννοχοι, ὁ θάνατός τους εἶνε ψεύτικος, τέχνασμα. Ἀλλὰ θὰ τοὺς δοκιμάσω καὶ θὰ βεβαιωθῶ.

Καὶ λέγων αὐτά, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου κατέκειτο ὁ μαρκήσιος Δερνιγ.

Ἡ Ἀστυνομία τοῦ Λονδίνου ἦτο ἀνωκάτω. Ὁ Οὐίλλιαμ Τάυλορ, ὑποδιευθυντῆς τῆς Δημοσίου Ἀσφαλείας, ἔξαπέλυσε τοὺς πόλιν σιμὸν καὶ τοὺς ντετέκτιβ καὶ ἐτηλεφώνουσε πρὸς ἄλλας τὰς διευθύνσεις.

Πρὸς τὸ ἐσπέρας τῆς ἰδίας ἡμέρας, ἕνας σωφρέρ, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἰδῆ τὴν φωτογραφίαν τοῦ καταζητουμένου δραπετοῦ, — τὴν φωτογραφίαν, ἐννοεῖται, τοῦ «Ρ», — παρουσιάσθη εἰς τὸ ἀστυνομικὸν Τμήμα τοῦ Ὑεστμινστερ καὶ ἐδήλωσεν ὅτι τὴν προηγουμένην ἡμέραν εἶχεν ὁδηγήσῃ μετὰ τὸ αὐτοκίνητόν του ἕνα νέον, ὁ ὁποῖος ὁμοιάζεν ἐντελῶς.

— Καὶ ποῦ τὸν ὠδήγησες; ἠρώτησε ὁ ἀστυνόμος.

— Εἰς τὸ Μπλάκρηλδ, ἀπεκρίθη ὁ σωφρέρ.

— Δηλαδὴ; σὲ καμμιὰ βίλλα ἐκεῖ πέρα;

— Ὁχι, κύριε ἀστυνόμε. Αὐτὸς ὁ νέος, ποῦ ἐφαίνετο πολὺ νευρικός καὶ πολὺ διαστικτός, στὴ ἀρχὴ μοῦ εἶπε νὰ πάρω τὸ μεγάλο δρόμο. Ἀλλ' ἀρῶ ἐτρέξαμε ὥς δέκα μίλλια, μ' ἐρώτησε

— Παρντόν, ἔκχμεν ὁ σωφρέρ. Δὲν μπῆκε καθόλου στὸ σπίτι. Τὸ τριγύρισε μόνο ἀπὸ ἔξω, ἔδγαλε τὸ καρόν του καὶ κάτι ἐσημείωσε, καὶ ἔπειτα ξαναβῆκε στὸ αὐτοκίνητο.

— Χρὴ! αὐτὸ εἶνε περίεργο... Λέγε παρακάτω.

— Ἀπὸ κεῖ γυρίσαμε ἴσια στὸ Λονδίνον. Ὁ νέος μοῦ εἶχε πῆ νὰ τὸν πάω στὴν πλατεῖα Λάϊτσεστερ. Ἀλλ' ἄμα ἔφθασα ἐκεῖ, κάνω ἔτσι καὶ δὲν βλέπω στὸ ἀμάξι κανένα. Εἶχε πηδήσῃ, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω.

— Αὐτὸς ἦταν! ἐφώναξεν ὁ ἀστυνόμος. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία. Καὶ ἀπὸ ποῦ εἶχε πάρῃ τὸ ἀμάξι σου, θυμᾶσαι;

— Ἀπὸ τὴν Κίν-Στερ-τ-νὸρ, ἐκεῖ-κάπου, κοντὰ στὸ Βασιλικὸ Ξενοδοχεῖο.

— Αὐτὸ εἶνε πολὺ σπουδαῖο, ἐψιθύρουν ὁ ἀστυνόμος περιχαρής, διότι ἐφαντάζετο ὅτι θάνοιγεν ἡ τύχη του ἂν συνέλαβαν τὸν διαδότην «Ρ».

Καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν σωφρέρ, ἐξηκολούθησε:

— Τὸ καλὸ ποῦ σοῦ θέλω, νὰ μὴν

πᾶς τώρα νὰ διηγηθῇς αὐτὴ τὴν ἱστορίαν ἐς ἄλλα τὰ Τμήματα τοῦ Λονδίνου. Γιατί, ξέρεις, τρέχεις τὸν κίνδυνον νὰ σὲ παρουν γιὰ συνέννοχο.

— Ἐμένα; ἐφώναξε ὁ σωφρέρ. Αὐτὸ ἔλειπε τώρα.

— Ἐκεῖνο ποῦ σοῦ λέγω! ὑπέβαλεν ὁ ἀστυνόμος. Καὶ τὸ καλλίτερον ποῦ ξέρεις νὰ κάμῃς, εἶνε νὰ μὴν πῆς λέξι σὲ κανένα γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Ὅσο γιὰ μένα, ἐπειδὴ μοῦ φαίνεται τίμιος ἄνθρωπος, σὲ ἀφίνω ἐλευθερὸ. Αἱ πληροφωρίαι σου δὲν εἶνε τίποτε. Πρέπει νὰ ἐπικυρωθῶν καὶ ἀπὸ κανένα ἄλλον. Ὅπως δῆποτε, δὲν θὰ μᾶς βοηθήσουν νὰ πιάσωμε τὸν δραπετή.

— Κάμετε ὅ,τι θέλετε, εἶπεν ὁ σωφρέρ, ἐξερχόμενος ἀπὸ τὸ γραφεῖον τοῦ ἀστυνόμε. Ἐγὼ δὲν ἀνακατεύομαι.

— Καὶ κάνεις πολὺ καλὰ νὰ μὴν ἀνακατεῖθῃς! τοῦ ἐφώναξε ὁ ἀστυνόμος, εὐχαριστήμενος ποῦ ἐπέτυχε τὸ στρατήγημά του.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΥΝΑΥΛΙΑ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΚΑΚΙΑ } ἀδελφοὺς
ΦΑΝΙΤΣΑ } Ο ΜΠΑΜΠΑΣ
ΦΙΦΙΚΑ } Η ΜΑΜΜΑ
ΦΙΦΙΚΑ } ἡ ἀδελφοῦλα τῶν Η ΘΕΙΑ.

[Ἡ σκηνὴ παριστάνει δωμάτιον ἀρκετὰ καλὰ ἐπιπλωμένο· δεξιὰ πιάνο καὶ μπροστά του ἡ Κάκια διαβάζει, ἀριστερὰ ἡ Φανίτσα ὁρᾷ μπροστά σ' ἕνα ἀναλόγιον διαβάζει βιβλίον, ἐν μέσῳ ἕνα μικρὸν τραπέδιον καὶ δίπλα του καθέται ἡ Φιφίκα καὶ κεντᾷ. Στὸ βάθος ἀριστερὰ καναπὶς καὶ ἀπάνω του καθισμένη ἡ Θεία διαβάζει ἕνα χοντρὸ βιβλίον. Πόρτα μεγάλη στὸ βάθος καὶ ἄλλη πόρτα μικρότερη δεξιὰ.]

Μόλις ἀνοίξῃ ἡ αὐλαία ἡ τρεῖς μικροὺς συνεννοοῦνται μετὰ τὴν καὶ κορυφοῦσιν.

Η ΘΕΙΑ. — Φανίτσα, Κάκια, παίξετε καὶ σύ, Φιφίκα, κέντα

Κι' ἀφήσετε τὰ χάρινα καὶ τὴν ψυλοκουβέντα.

ΦΑΝΙΤΣΑ. — (Στά.) Τὴ Βαρκιόλα, Κάκια, ΚΑΚΙΑ. — Ἐμπρός!

ΦΑΝΙΤΣΑ. — Μαζί καὶ σύ, Φιφίκα (Ἡ Φιφίκα, γνέφει «ἐμπρός» καὶ ὁρᾷ τὸν ἕνα ΚΑΚΙΑ καὶ ἡ Φανίτσα νὰ παίζουν καὶ ἡ Φιφίκα νὰ τραγουδᾷ.)

Η ΘΕΙΑ. — Πάλι τραγουδία ἀρχίζετε;... ὦχ! τὸ μελὶ μου βρῆκα

Μ' αὐτὰ τὰ τρελλοκόριτσα!... Σόπα, Φανίτσα! Κάκια!...

Μὰ δὲν ἀκούτε; τί εἰν' αὐτά; σταδίτε, διαβολάκια...

(Σηκώνεται καὶ παίρνει τὴν νότες τῆς Κάκιας καὶ τὸ δοξαριὸ τῆς Φανίτσας· ἡ Φιφίκα ἔξακολουθεῖ τὸ τραγούδι.)

ΦΑΝΙΤΣΑ. — Ἄσε μας, Θεία, ἄσε μας... Η ΘΕΙΑ. — Τὸ μάθημά σας πρῶτα!...

Στὸ περασμένο μάθημα δὲν ἔπιασες μιὰ νότα Σωστή, μοῦτε ἡ δασκάλα σου!...

ΚΑΚΙΑ. — Κ' ἐγὼ ποῦ τόχω παίξει Δέκα φορὲς ἀπ' τὸ πρῶ!

Η ΘΕΙΑ. — Μήπως θὰ ἔξορις λέξη Καὶ σὺ ἀπ' τὴ θεωρία σου;

Ἐμπρός! δουλειὰ πᾶν τώρα! Καὶ σύ, Φιφίκα, σόπασε,

μᾶς πῆρες τὴν ὥρα Τ' αὐτὰ μετὰ τὸ τραγούδι σου...

νέντα καὶ σὺ λιγὰκι... ΦΙΦΙΚΑ. — Εἰγὼ, καλέ, δὲν ἄφησα

στιγμὴν τὸ βελονάκι. Ὅλο κεντᾶω καὶ ἂν τραγουδῶ

κάνω καὶ τὴ δουλειά μου Η ΘΕΙΑ. — Ἀ! σκανταλιάρη μου καὶ σύ...

ΚΑΚΙΑ. — (Δυνατὰ) Θεία, τὸ τετραδιά μου!...

ΦΑΝΙΤΣΑ. — Κ' ἐμένα τὸ δοξαριὸ μου, καλέ! πῶς θὰ διαβάσω;

Η ΘΕΙΑ. — Οὐρ! σεῖς μετὰ ξουφάνε! τὸ γοῦ μου θὰ τὸν χάσω.

ΦΙΦΙΚΑ. — (Δυνατὰ) Κάκια, τὸ δαχτυλίδι μου ποῖός μου τὸ πήρε!... Εἴτασα,

Φανίτσα, μήπως τὸ εἶδατε;... Η ΘΕΙΑ. — Σωπάτε, βρε κορίτσα.

ΦΙΦΙΚΑ. — (Δυνατὰ) Πόπο!... τὸ δαχτυλίδι μου! Η ΘΕΙΑ. — Θὰ πάγω στὴ Μαμμά σας

Νὰ τῆς τὰ πῶ ὅλα καὶ ὕστερα θὰ φάτε τὴν γροῦνιά σας.

ΦΙΦΙΚΑ. — Θεία, τὸ δαχτυλίδι μου!... ΦΑΝΙΤΣΑ. — Ἀχα!... μὴ σπασε τὸ λὰ μου!...

Η ΘΕΙΑ. — Ἀ! μὰ δὲν ὑποφέρεσθε σεῖς, διαβολόπουλά μου. (Φεύγει, ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ βάθους)

ΦΙΦΙΚΑ. — (Μὲ γέλια καὶ χειρονομίες) ὦ! ὦ! πηγαίνει στὴ Μαμμά

ἔλᾶκι μου μοῦρτσι!

ΦΑΝΙΤΣΑ. — Καλέ δὲν πάει, ἔτσι τὸ λέει γιὰ νὰ μᾶς φοβερίσῃ...

ΚΑΚΙΑ. — Θὰ πάη στὴ σκάλα, θὰ σταθῇ καὶ θὰ ξαναγυρίσῃ

Καὶ θὰ μᾶς πῇ «Τώρα νάρθῃ καὶ θὰ σᾶς σιγυρίσῃ!»

ΦΑΝΙΤΣΑ. — Καὶ θὰ στρωθῇ στὸ διάβασμα στὸν καναπέ καὶ πάλι

Χωρὶς ἀπ' τὸ βιβλίον τῆς τὸ βλέμμα τῆς νὰ βγάλῃ...

ΦΙΦΙΚΑ. — Ἀλήθεια; καὶ καθόμαστε μετὰ τὴν ἡσυχία;...

(Σηκώνεται, τρέχει γύρω-γύρω, πηδάει, ἀνεβαίνει στὴν καρέκλα...)

ΦΑΝΙΤΣΑ. — Καὶ τί ἠθέλες νὰ κάνουμε; ΦΙΦΙΚΑ. — «Τί;» λέει· μὴ συναυλία.

Τραγουδῇ, πιάνο καὶ βιολί... πρῶτης γραμμῆς κοντσέρτο!

(Στὴν Κάκια) ἔχεις τὸ βύλδ' ἀπὸ τὸ Πιζ-Νίκ;

ΚΑΚΙΑ. — Τόχω, τὸ θές; ΦΙΦΙΚΑ. — Γιὰ φέρο

(Τῆς τὸ φέρονει, ἀπὸ τὸ ξεφύλλισον καλὰ-καλὰ) Τὸ ξέρεις;

ΚΑΚΙΑ. — Οὐί!... ΦΙΦΙΚΑ. — Φανίτσα, ἐσύ;

ΦΑΝΙΤΣΑ. — Τὸ ξέρω στὴν ἐντέλεια ΦΙΦΙΚΑ. — Ἐμπρός λοιπόν, ἀρχίζουμε!

θὰ σκάσουμε ἀπ' τὰ γέλια, ἡ Θεία καὶ μᾶς βρῇ!...

ΦΑΝΙΤΣΑ. — Μὰ δὲ θὰ μᾶς ἀρίστη, ὁρᾷσῃ πάλι τῆς φωνές...

ΚΑΚΙΑ. — Πρέπει νὰ βροῦμε λύση Στὸ δύσκολο αὐτὸ πρόβλημα!

ΦΑΝΙΤΣΑ. — Τί λές ἐσύ, Φιφίκα; Πῶς θὰ τὰ καταφέρουμε;

ΦΙΦΙΚΑ. — (Υστερὰ ἀπὸ κάμποση σκέψη.) Στ' ἴητε καὶ τὴ βρῆκα!

ΚΑΚΙΑ καὶ ΦΑΝΙΤΣΑ. — (γερμάτες χαρὰς) Γιά, γιά νὰ τὴν ἀκούσουμε;

ΦΙΦΙΚΑ. — Μόλις ξαναβρῇ ἡ Θεία... (Ἐρχεται ξαφνικὰ ἡ Θεία, μοιάζει σὰν θυμωμένη.)

Η ΘΕΙΑ. — Τώρα νάρθῃ καὶ βλέπετε θὰ φάτε τιμωρία...

ΚΑΚΙΑ. — Ἀ! τὸ περ, θεία, ἀλήθεια; Η ΘΕΙΑ. — Ἀμ τί!

ΦΑΝΙΤΣΑ. — Ἀλήθεια, μᾶς μαρτύρησες; τὸρα καὶ ἐγὼ θὰ κλαίω...

ΦΙΦΙΚΑ. — Κ' ἐγὼ!... (Κάνει πῶς κλαίει).

ΚΑΚΙΑ. — Κ' ἐγὼ... Η ΘΕΙΑ. — Καλλίτερα

νὰ πιάστε τὴ δουλειά σας Κι' ὅταν σᾶς ἴδῃ φρόνιμα

νὰ παίζετε, ἡ Μαμμά σας θὰ ξεθυμώσῃ... ἔμπρός! ἔμπρός!

Κι' ἀφήσετε τὰ κλάματα... ΦΙΦΙΚΑ. — (Ὑποκριτικὰ)

Ἀχ! γλύτωσέ μας, Θεία!... Η ΘΕΙΑ. — Ἀρχίσε σὺ τὸ κέντημα

κάτσε καὶ σὺ στὸ πιάνο Καὶ σύ, Φανί, πιάσ' τὸ βιολί,

καὶ ἔννοια σὰς... γὰ τὰ φτεῖαν, Ἀν ἡ Μαμμά σας ἐρῇ...

ΚΑΚΙΑ. — Ἐμπρός! ἐγὼ θὰ μελετήσω

Ταρπέτσια καὶ τῆς σκάλες μου ΦΙΦΙΚΑ. — Κ' ἐγὼ θὰ τὸ κέντησω

Τοῦτ' τὸ ροδιὰνι δολοκλήρο! ΦΑΝΙΤΣΑ. — Κ' ἐγὼ θὰ ἐπαναλάβω

Τὸ αἰτιατό μου μάθημα!

Η ΘΕΙΑ. — Μπαῖ, παιδί μου, μπαῖ, (Ἡ Θεία ξανακάθεται στὸν καναπέ καὶ διαβάζει ἡ μικρὴ καθιστὰ ἄλλην ὥρα φρόνιμα καὶ κάνει καθεμιά τὴ δουλειά τῆς σὲ λίγο)

ΦΙΦΙΚΑ. — Κάκια, καλέ, ἄσ' τὸ διάβασμα... καὶ γὰρ ἐξέτα καὶ... σκάλες

Κι' ἔλα νὰ κουβεντιάσουμε!

ΚΑΚΙΑ. — Καλέ, Φιφίκα, καὶ ἄλλες φωνές θέλεις ν' ἀκούσωμε;

ΦΙΦΙΚΑ. — Κουτὴ ποὺ εἶσαι, κατημένη. Ἡ Θεία ἀπὸ τὸ βιβλίον τῆς

τὰ μάτια τῆς δὲ βγαίνει! ΚΑΚΙΑ. — Ναί! μὰ θ' ἀκούσῃ ποῦπαπα

τὸ παλῖμον καὶ τότε... ΦΙΦΙΚΑ. — Χτύπα μετὰ χέρι σου

τῆς νότες πότε-πότε Νὰ φαίνεται πῶς μελετᾷς

ὅπως καὶ τὸσσην ὥρα Η ΘΕΙΑ. — (Χωρὶς νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι)

Διάβαζε, Κάκια, διάβαζε... ΦΙΦΙΚΑ. — Διαβάζει, Θεία, μὰ τώρα

Ποῦγε σταθῇ, σταμάτησε γιὰτ' εἶχε κατὰ παύσεις...

Η ΘΕΙΑ. — Καλὰ θὰ κάνῃς μόνο ἐσύ, Φιφίκα μου, νὰ... παύσῃς

Κ' ἐκεῖ ποὺ δὲ σὲ σπέρνουνε ποτὲ νὰ μὴ φυτρώνῃς

(Ἀναγκασμένη.) Ὁρίστε μας!... ποῦ μοῦμαδες

καὶ σὺ νὰ τὰ μπαλόνις (Ἡ Φιφίκα κορυφοῦσῃ)

Κάν' τὴ δουλειά σου καὶ ἄφησε τὰ χαλινάκια σου! ἔλα!...

Τοῦ χρόνου δὲ θὰν' ἐτοιμη ἡ δόλια αὐτὴ ταντέλα.

(Ἔπεται συνέχεια) ΙΩΑΝΝΗΣ ΧΕΛΜΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Βλέπε «Ὁδηγὸν Συνδρομητοῦ», Κεφ. ΙΒ']

α') Πάινιον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος.

Α ΑΙ ΓΑΙ ΤΙ Α

Ι ΟΝ ΚΟΝ ΚΟΝ ΟΝ Ο

ΝΙ ΛΡΙ ΡΗ ΤΥΡ ΝΙ

Νὰ συναρμολογηθῶν καὶ συλλαβαὶ αὐ-

ται, ὥστε νὰ σχηματισθῶν τέσσαρα πε-

λάγη τῆς Εὐρώπης (Μεσογείου).

β') Διὰ τοὺς Ταλλομαδεῖς

Ναναγνωσθῇ ἡ γαλλικὴ αὐτὴ παροι-

μία καὶ νὰ μεταφρασθῇ δι' ἀντιστοίχου

ἐλληνικῆς.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὅσωνδήποτε ζητημά-

των τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ἀπαρα-

τήτως ὑπὸ ἐνός μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμ-

ματοσήμου.

Νύσεις τοῦ 15ου βόλλου

α'. Ἡ κεφαλὴ τοῦ Μωρὶς Ζιλλάρ

σχηματίζεται εἰς τὸ δεξιὸν πλευρὸν τοῦ

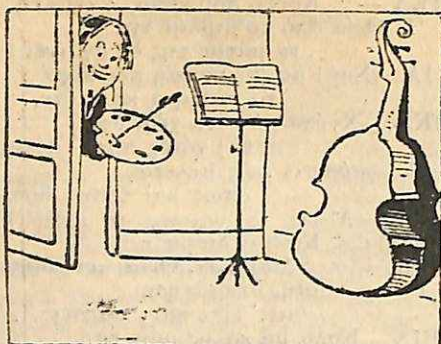
Τζέιμς, ὑπὸ τὴν μασχάλην, καὶ φαίνε-

ται, ἂν ἡ εἰκὼν ἀντιστραφῇ. — β') Σο-

λωμὴς, Βηλαρῆς, Παράσχος, Παλαμῆς.

— γ') Après moi, le deluge.

ΕΝ ΑΣΤΕΙΟ ΤΟΥ Ζ. ΖΩΓΡΑΦΙΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 154ου Διαγωνισμοῦ Ἀύσεων
Δεκεμβρίου—Μαρτίου

Αἱ λύσεις γίνονται μέχρι τῆς
15ης Μαΐου. Ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς
προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ
ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ.

197. Δεξιόγραφος

Ῥῆμα εἰς τρίτον πρόσωπον,
Μ' ἁντωνυμίαν ἐνόντω
Καὶ τῆς Ἑλλάδος ποταμόν
Ἀμέσως φανερώσω.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀυτονομίας Ἡμετέρας

198. Συλλαβόγραφος

Ποταμάκι ἐλληνικό,
Φίλε λῦτα, θαποκρήσι,
Ἄν σὲ δεβαιωτικό,
Ἄλλον εὐρωπαϊκό
Μέγαν ποταμὸν κολλήσῃς.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Θαλασσοποῦλι τοῦ Σκόλου

199. Τονόγραφος

Ἐνὸς ῥήματος ὁ μέλλων
Ἐάν οὐρανισθῇ,
Μία Νύμφη τῶν ἀρχαίων
Θὰ μὰς παρουσιασθῇ.
Ἐστάλη ὑπὸ Ἀνδρέου Σπυρ. Λιβαδά

200. Αἰνιγμα

Μ' ἓνα λάμδα, εἶνε πηγὸν
Μὲ δύο λάμδα, εἶν' ἐθνικόν.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φειδίου

201. Μωσαϊκὸν

Ἡ Σύρος, ἡ Ρόδος,
Ἡ Κρήτη καὶ ἡ Θήρα,
Καθὲν ἀπὸ ἓνα
Στοιχείον δανίζει
Κι' ἐν ἄλλῳ ὁ λύτης
Νησί σχηματίζει.

Ἐστάλη ὑπὸ Μαρίνας Κροσσιέ

202. Πυραμῖς

+ Οἱ σταυροὶ ἄνω εὐδὲς
+ * = Ἄνθος.
* + * = Ἀίσθημα.
* * + * = Ἀυτοκράτειρα.
* * * + * * * = Κάτοικος ἐλλ. νήσου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ρεμβάδους Σελήνης

203. Ἐπιγραφή

Δ Ε Ο Χ Δ
Π Τ Σ Ρ Ι
Ο Ο Ε Δ

Ζητεῖται ἡ ἀντίγραφος τῆς Ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τικεραίου

204—208. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀναλίσσει ἓν γράμματος ἑκάστης τῶν
κάτωθι λέξεων δι' ἓν ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐ-
τοῦ, νὰ σχηματίζουσιν, ἄνευ ἀναγκραμτισμοῦ,
ἀλλὰ τὸς αἱ λέξεις:

ἄλσος, χῶρος, θύρα, ναὸς, βράχος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λατρεῦτης Κυανολεύκου

209. Ἀκροστιχὶς ἑξ Ἀντιθέτων

Νὰ εὐρεθῶν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων ταυ-
τά, ὥστε τὰ ἑκάστη τῶν ἀποτελοῦν ἀρχαῖον
τραγικὸν ποιητὴν.

Ἀναμνα, κοιλίς, οὐκός, ποίης, δοῦλος,
οὐδόν, νύξ, λαμβάνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐνδόξου Κυανολεύκου

210. Γρίφος

Μ Μ τ τ τ
Μ Μ τ τ τ : νὰ ἔχῃ ΤΤ
Φρ Μ τ τ τ
Μ Μ τ τ τ
Μ τ τ τ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀλβίου τῶν Μαγαριτῶν.

Τέλος τοῦ 154ου Διαγωνισμοῦ.
Ἀπὸ τὸ προσεχὲς ἀρχίζει ὁ νέος.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσ. τῶν φύλλ. 51 καὶ 52
627. Ἀρχίσις (ἀρχι, σῖς).—628. Σφάμα-
ἄλμα.—629. Φεῖδι—ἔξδι.—630. Ἐλενος, Ἐ-
631. Θ Α Λ Ε Ι Α λένη.—632—636. Διὰ
Ε Π τοῦ Ν: φανός, τόνος,
Σ Ε ῥῆμα, Ἀίτια, μανία.—
Σ Γ Μ Ε Ω Ν 637. Τῇ κατοικίῳ τῇ
Α Λ Ω Ν Σύρος (Συμαία).—638
Α Λ Ι Ι ΑΣΠΑΣΙΑ (Ἄρο-
ΑΝ ΝΙ Β Α Σ Ν τρον, ἄσπης, κάπρος,
Ρ Α Ω Α Μικροῦ, Ὀδυσσεύς,
Η Μ Ἄπρῳτος, Ἰαπωνία.)
Σ Α

639. Ἀκρίσιος (ἀκρίς, ἰος).—640. Μίδας (μῖ-
δης).—641. Οἶνος—οἶνός.—642. Ὀδὸς—βίος.
643. Φ Α Λ Α 644. Νόμοις πείθου
Θ Α Ι (Ἡ ἀνάγκη σὺν βου-
Ι Κ Λ στροφῇ δόν.)—645—649
Β Ο Ι Ω Τ Ι Α Διὰ τοῦ Μ: Μῆλος.
Τ Ν Τ δέμας, λίμα, μένος,
Ι Ι Ι ἄμοιος.—650. γ-τ-δ-
Α Α Σ κ-στ-μν (Ἐν τῷ Ἄ-
δῃ οὐκ ἔστι μετάνοια) ΟΡΚΩ ΜΗ ΧΡΩ
(Νιόβη, Τυρὸς, Διόκητος, Κίρκη, Σιδάμος,
Τριήρης, Μοχός, Τάρας, Νεφελή).—651.
Σὺν θεοῖς οὐδὲν ἀπορήσωμεν.—652. Πολλὰ
λυπηρὰ ὁ βίος ἐνέχει (πολλὰ λειπ-ῇ—Ἡρα—οὐ-
ἦός.—ἐν εἰ γῇ.)

[Αἱ λύσεις τοῦ 1ου καὶ 2ου φύλλου
θὰ δημοσιευθῶν εἰς τὸ 19ον φύλλον.
Ὅσοι δὲν τὰς ἔστειλαν ἀκόμη, εἰμπο-
ροῦν νὰ τὰς στείλουν μέχρι τῆς 9ης Ἀ-
πριλίου τοῦ βραδύτερον, λαμβάνοντες οὗ-
τω μέρος εἰς τὸν σήμερον λήγοντα 154ον
Διαγωνισμὸν Ἀύσεων Πνευματικῶν Ἀ-
σκήσεων.]

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ τὸ μῶρος τῆς Δια-
πλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης διὰ
τὰς περὶ τὰς ὥρας τὰς ὡρας σας

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 8 (οἱ ἐξῆς: 5, 7, 15,
18, 19, 20, 21, 23) πρὸς δρ. 1
ἑκάστος καὶ ταχυδρομικῶς δρ. 1,10 διὰ
τὸ Ἐσωτερικόν, καὶ δρ. 1,30 διὰ τὸ Ἐξω-
τερικόν.

Τόμοι 10 (οἱ ἐξῆς: 1, 4, 6, 9,
11, 12, 14, 16, 22, 24) πρὸς δρ.
2,50 ἑκάστος.
(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος,
8ος, 10ος, 13ος, 17ος ἐξηγητῇ θήσαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1915)

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895,
1896, 1897, 1898, ὧν ἑκάστος τιμᾶ-
ται: Ἄδελτος δρ. 3—Χρυσόδ. δρ. 6.
Διὰ τὰς ἐπαρχ. ἄδελτος 3,50, χρυσ. 6,50.
Διὰ τὸ ἔξωτερον. 4.—7.—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900,
1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν
ἑκάστος τιμᾶται ἐλευθέρως ταχ. τελών.
Ἄδελτος δρ. 7—Χρυσόδ. δρ. 10.

Τόμοι 10: τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1915,
ὧν ἑκάστος τιμᾶται:
Ἄδελτος δρ. 8—Χρυσόδ. δρ. 10.

ΜΙΚΡΑΙ ἈΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ τὰ ἀπλά στοιχεία τῶν 8 στοιχείων
λαττὰ 10, διὰ τοὺς συνδυασμούς μας λαττὰ
μόνον] με π α χ ε α στοιχεῖα τοῦ διπλάσιον, καὶ
μ ε φ α λ α τ α τοῦ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος δρ.
15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεροι τῶν 15 πλῆ-
θύνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χ ω ρ ι ο τ ο ς σ τ ῖ
χ ο ς, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαία ἢ
παχὰ ἢ ἀπλά στοιχεία τῶν 8 στοιχείων, ὑπολογί-
ζεται ὡς ἑξ λέξεις ἀπλά.—Αἱ μὴ συνοδευόμεναι
ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίου δὲν δημοσιεύονται.

[15—110]

Τοὺς φίλους **ΑΔΕΛΦΟΥΣ ΜΕΣΑ**, συλλὰ
πομπῇ ἐγκάρθιος διὰ τὴν σκληρὰν ἀπόλειαν
Νικόλαος Γ. Κίτσος

[15—111]

Ἀναλλάσσω χάρτ-ποστὰλ, Μικρὰ Μυστικὰ
καὶ ἐπιστολὰς πανταχόθεν, Διεθνοῦς: **Κλε-
φτόπουλο τοῦ 21, Poste-Restante, Κίρ-
κυραν.**

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
ὧσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλάδιον,
ἐλήφθησαν ἀπὸ 16—22 Μαρτίου.

ΑΘΗΝΩΝ: Ἄννα Γ. Χρυσοσπάθη, Α. Ν. Πε-
τσάλης (δὲς), Βασιλικὴ Σ. Φραντζῆ, Κόκκινος Βρα-
χός, Ἀπατία Α. Πυλαρινῶ, Ἰππεὺς τοῦ Θα-
νάτου, Φ. Ν. Σελᾶς, Γ. Ν. Σελᾶς, Α. Π. Μανιῆς,
Μ. Α. Λαμπρινῶ, Ναταλία Μοροῦτση, Α. Κ.
Βούλγαρης, Γ. Μανωλάτος, Κ. Κροντηρᾶς, Α.
Λ. Σαφηνιάνης, Γ. Γαλιάνης, Πιότηρια Σαφφῶ,
Γ. Χ. Λαζοπούλου, Κ. Χρ. Τσουκαλῆς, Ἄλκι-
ῖος, Ἰωάννα Θ. Μάρκα, Γαβριῆς, Π. Π. Καρανι-
κας, Α. Γ. Μαργιῶτης, Χ. Ν. Φραγκίστας, Σ. Α.
Καρούσης, Γ. Ν. Καραβίδας.

ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ: Χρυσή Α. Σισίνη.
ΑΜΦΙΣΣΗΣ: Ν. Γ. Μπαρσούνης, Γ. Ν. Πα-
πανικολάου, Α. Δ. Παπαδημητρίου, Ν. Γ. Κω-
λέτης, Κ. Ἀραπόπουλος.

ΑΡΓΕΥΣ: Α. Δ. Δημόπουλος.

ΒΟΛΟΣ: Α. Ε. Καραμούρης, Α. Μικρός.

ΓΑΛΑΞΙΔΙΟΥ: Κ. Π. Παπαλάου, Ἡλ. Εὐθ.
Μιχόπουλος, Ἡλ. Θ. Γιαννίτσος, Γ. Α. Κουμ-
παρούλης, Εὐστ. Β. Λάτος, Α. Ε. Κολόμβος, Ν.
Γ. Παπανικολάου, Ν. Κ. Λαγκαλῆς, Κ. Γ. Μα-
στοροκόστας.

ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ: Θ. Α. Μπαρδής.

ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Αλ. Γ. Μπαγδατόπουλος, Σπ.

Γ. Μπαγδατόπουλος.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Γενναῖο Στεφανογιάννη,

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ζάα, Φερνάντο Τσουκαλῆς,

ΚΑΛΑΜΟΣ: Στ. Γ. Γεωργιάδης.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Κ. Γ. Μάινας, Κ. Μαρτίνης, Π.

Γρέν, Α. Γ. Δεσφύλλας, Αἰετία Γ. Δεσφύλλας, Φλω-
ρεντία Γ. Κυριώτου, Ἐλπίς Φ. Πουλημένου.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Α. Β. Μαργέλης.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Ν. Π. Κατσούλης, Γ. Α. Δημό-
πουλος.

ΛΗΕΟΥΡΟΥ: Κάκια Ἰατροῦ Πυλαρινῶ,

ΜΕΛΙΓΑΛΑ: Π. Ἡλ. Δημητριάδου,

ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Σ. Γ. Ἡλίου, Λαβινία Π. Ἀνθ.

ΠΑΤΡΩΝ: Νάουσσος, Π. Κοτσιράκης, Κ. Α.

Ἀναστασίου, Α. Α. Ἀναστασίου, Αλμ.

Γ. Ἀνδρικόπουλος, Ν. Α. Φόρλος.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Α. Δ. Ζάννας, Ἀλέξανδρος ὁ

Μέγας, Κ. Κλωνίης, Γ. Ἀττάο, Γερμανοφίλος,

Ζητὸ ὁ Βασιλεὺς, Γερμανία, Κ. Βουλγαροτόνος,

Καίρε, Ν. Σ. Ντανᾶς, Γ. Α. Μάγνου, Γ. Κ. Κα-
δαρᾶς, Β. Θ. Τασκούδης, Α. Γ. Μαγγιῶτης,

Ἀδ. Γ. Ζαχαριώδης, Α. Σ. Μανωλάκης, Α. Κ. Φι-
λιππίδης, Π. Σ. Μιχαλᾶς, Γ. Α. Θεοφάνης, Κ.

Σ. Τεσσαρῆς, Κ. Σ. Μπαβᾶς, Ν. Γ. Μπαρδῆς,

Σ. Β. Βαλαμίδης, Α. Α. Λοβέρδος, Κ. Γ. Ἀγα-
πούσης, Α. Θ. Παναγῶς, Στ. Γαβριῆς, Π. Κο-
λῶνας, Γ. Κουρῆς, Τελλὴ Μελαχροίνου.

ΠΡΕΒΕΖΗΣ: Παπᾶς, Ἐλένη Α. Γιαννου-
λάτου.

ΨΥΓΓΟΥ: Κ. Α. Θεοφωροπούλου, Π. Ν. Λα-
βῶς, Γ. Π. Βασιλειάδης, Α. Α. Ἀποστολάκης,

Α. Σταματόπουλος, Ε. Α. Ἀγγελόπουλος.

ΣΥΡΟΥ: Μαρία Γ. Θεοφωροπούλου, Μαρία Π.

Καταμαντῆ, Μόσχα Α. Δαπόντι,

ΤΡΙΚΚΛΑΩΝ: Κ. Ρεζόπουλος, Γ. Κ. Δελιγᾶ-
κης, Παύλος Νικοπούλου, Ἀνδρονίκη Γ. Σβάρ-
κα, Ὁλγα Π. Γιαννοπούλου.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Γ. Α. Παπαδόπουλος, Ἀντ.

Βασιλῆς Μιχ. Μιχαλοπούλου.

ΦΑΛΗΡΟΥ: Γ. Α. Καλαμάτας.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Πλάτωνος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅσον τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς

τὴν ἀναρτῆσιν καὶ ἐληφθῆσαν οἱ ἐξῆς πέν-
τε: Χ. Ν. ΦΡΑΓΚΙΣΤΑΣ ἐν Ἀθήναις, ΠΑΥ-
ΛΟΣ ΤΡΕΚ ἐν Κερκύρῃ, ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Θ. ΖΑΚ-
ΚΑΣ ἐν Πειραιῇ, Ν. Π. ΔΑΒΟΣ ἐν Πόρτῳ καὶ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ Κ. ΔΕΛΗΓΑΚΗΣ ἐν Τριφυλίῳ, οἱ ὅποιοι ἐννοήσαν διὰ τῆς μῆνης ἀπὸ τῆς
Ἀπριλίου.